

Solidaridadviering derde zondag van de advent – 16 en 17 december 2023

Eerste lezing: *Jesaja 61,1-2a. 10-11*

De geest van God, de Heer, rust op mij, want de Heer heeft mij gezalfd. Om aan armen het goede nieuws te brengen heeft Hij mij gezonden, om aan verslagen harten hoop te bieden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan geketende hun bevrijding, om een genadejaar van de Heer uit te roepen. Ik vind grote vreugde in de Heer, mijn hele wezen jubelt om mijn God. Hij deed mij het kleed van de bevrijding aan, hulde mij in de mantel van gerechtigheid, zoals een bruidegom een kroon opzet, zoals een bruid zich tooit met haar sieraden. Want zoals de aarde haar gewassen voortbrengt, zoals een tuin het gezaaide laat ontkiemen, zo laat God, de Heer, gerechtigheid ontkiemen en glorie voor het oog van alle volken.

Evangelie: *Johannes 1,6-8.19-28*

Er kwam iemand die door God was gezonden; hij heette Johannes. Hij kwam als getuige, om van het licht te getuigen, opdat iedereen door hem zou geloven. Hij was niet zelf het licht, maar hij was er om te getuigen van het licht. Dit is het getuigenis van Johannes. De Joden hadden vanuit Jeruzalem priesters en Levieten naar hem toegestuurd om hem te vragen: ‘Wie bent u?’ Hij gaf zonder aarzelen antwoord en verklaarde ronduit: ‘Ik ben niet de Messias.’ Toen vroegen ze hem: ‘Wie dan? Bent u Elia?’ Hij zei: ‘Die ben ik ook niet.’ ‘Bent u de profeet?’ ‘Nee,’ antwoordde hij. ‘Maar wie bent u dan?’ vroegen ze hem. ‘Wij moeten antwoord kunnen geven aan degenen die ons gestuurd hebben – wie zegt u zelf dat u bent?’ Hij zei: ‘ik ben de stem die roept in de woestijn: Maak recht de weg van de Heer, zoals de profeet Jesaja gezegd heeft.’ De afgevaardigden die uit de kring van de Farizeeën kwamen, vroegen verder: ‘Waarom doopt u dan, als u niet de Messias bent, en ook niet Elia of de profeet?’ ‘Ik doop met water,’ antwoordde Johannes. ‘Maar in uw midden is iemand die u niet kent, hij die na mij komt – ik ben het niet eens waard om de riemen van zijn sandalen los te maken.’ Dit gebeurde in Betanië, aan de overkant van de Jordaan, waar Johannes doopte.

Overweging

De witte duif, de olijftak en de regenboog – het zijn internationale symbolen van vrede. Een groot verlangen dat ieder mens in zich draagt. En toch lukt het maar niet om vrede te stichten tussen mensen en volkeren. Op veel plaatsen in de wereld is vrede nog ver weg. We zien en horen via de media over terreur en oorlogen met veel onnodige en onschuldige slachtoffers. Mensen slaan op de vlucht voor het geweld en extreme armoede. En ons economisch systeem gaat ten koste van het leven op aarde, van mens en natuur. Je vraagt je soms wel eens af: Is er nog hoop en toekomst voor ons mensen, voor onze planeet? Meer dan ooit zijn er profeten nodig die ons de weg wijzen. Het is daarom goed om in deze adventstijd te luisteren naar profeten als Jesaja en Johannes de Doper. Zij wijzen ons de weg naar een rechtvaardige samenleving waarin ieder mens telt. Zij houden in de stormen van ons leven de hoop op een wereld waar mensen in alle rust en vrede met elkaar samenleven in ons levend. De profeet Jesaja zegt tot de mensen die onrecht en slavernij ervaren: Ik ben er, door God zelf gezalfd, om aan armen goed nieuws te brengen en om mensen vrij te maken. Ik ben er voor wie zijn uitgestoten en voor de mensen die het meeste lijden die hunkeren naar leven. Het gaat om hen, één voor één, om hun toekomst. Johannes de Doper zegt: Het gaat niet om mij, het gaat om een ander, het gaat om God die in aantocht is. Ga door het water heen. Begin opnieuw en richt je op Hem die komen zal. Hij zal je dopen met zijn heilige Geest. Zijn Geest zal je de moed en de kracht geven om beetje bij beetje een weg te gaan die naar een meer leefbare wereld leidt.

Het is aan ons om die droom levend te houden. Niet alleen met woorden maar ook met daden. Voor de opbouw van zijn Rijk hier op aarde heeft God ons nodig. Hij heeft profeten nodig, voorgangers en leiders, mensen met tijd en mensen met een druk gevuld leven, maar ook stille werkers en bidders. Doe wat je kan en doe wat je moet doen. Zoals je bent, zo heeft God je nodig voor zijn wereld. Martin Buber, een filosoof en groot kenner van de joodse traditie, schrijft in zijn boekje 'De weg van de mens': Het is ondoenlijk, de mens te zeggen welke weg hij moet gaan. Ieder zal terdege zelf moeten uitmaken tot welke weg zijn hart hem trekt, en dan moet hij deze met alle kracht, die in hem is, voor zichzelf kiezen. *God dienen wil voor mij zeggen: Mijn ware ik vinden of het goddelijke in mezelf ontdekken. Het is zijn stem die in je spreekt en die zegt: Wees vrij, bevrijd elkaar. Doe leven. Het goddelijke leeft in het diepst van iedere mens.* Martin Buber vertelt in verschillende voorbeelden dat je alleen je éigen weg van innerlijke ontwikkeling kan volgen. Wat ik doen kan en wat ik doen moet, kan alleen mij duidelijk worden. Blijf dicht bij wie je ten diepste bent en laat je leiden door de principes van Gods Koninkrijk. Vanaf vandaag brandt de derde kaars. Het licht van de hoop. Het stopt de oorlog niet, maar het geeft hoop en inspiratie. Het vlammetje wil ons verlangen naar een wereld waar vrede is tussen mens en dier, tussen mens en mens, levend houden. Hoe ontredderd de wereld ook mag lijken. Er is zoveel kracht, geestkracht in mensen om iets nieuws te dromen en gestalte te geven. Kijk om je heen. En zie de signalen van hoop in de wereld, in onze gemeenschap. Te midden van het kwaad is het goede bezig op te staan.